

Mennyi szeretet, gond és féltés
vele, ki meg sem született.
Előkészítjük, megbeszéljük
az érkezést, az ünnepet...

Szemem a babakelengyéről
feltekint — túl az ablakon
a láthatárig, s messzebb annál —
új élet lüktet és dalol...

Hatalmas, mély születés szerte...
Egy egész ország él, mozog,
gőgicsél, de erős a teste;
apja-anyja a dolgozók!

Az öregje adja, mit adhat,
és mindent ad a fiatal;
a tanulást, tudást és tettet.
— Harcunk harsogó diadal!

Gyermekholmik — s nagy, komoly dolgok,
ezer, millió drága tett
egybefogva, magasbatörve...
Ó, mennyi harcos szeretet,

hogy semmi tűz meg ne eméssze,
orkán ne tépje gyökerét,
ennek a nagy, emberi újnak,
mely betölti a földtekét!...

Uj Rezső

Petőfi él

Petőfi él!... Halhatatlan arccal
jár-kel, lobog magyar földön szerte..
... Álldogál a hullámozó vetés közt,
— ragyog a nap szabadon felette...

Itt közöttünk, körülöttünk, bennünk,
tetteinkben él Petőfi Sándor,
velünk épít hegyen-völgyön, erdön,
Tiszán, Dunán, széles Kiskunságon...

Szellemétőli még lelkesebb munkánk
Harcos, vidám, víg versenyre kelve
énekelünk, s úgy érezzük, mintha
ő is köztünk, velünk énekelne.

Petőfi él! Él a halhatatlan!
Él a nép! És él, aki a népé!
Itt, előttünk magasodik feljebb,
égigérő, élő példaképpé!...